

En lyrisk stafett

I denne lyriske stafetten vil vi at kolleger skal dele stemninger, tanker og assosiasjoner rundt et dikt som har betydd noe for dem, enten i arbeidet eller i livet ellers. Den som skriver får i oppdrag å utfordre en etterfølger. Slik kan mange kolleger få anledning til å ytre seg i lyrikkspalten. Velkommen og lykke til!

Tove Rutle – lagleder

Min far var en del av det aktive visemiljøet i Kristiansund på 70-tallet, og jeg har vokst opp med fingerspill, stålstrenger og tvilsomme typer som Lillebjørn Nilsen og Joni Mitchell i plate-spilleren. En av min fars med-sammensvorne har flere lp- og bokutgivelser på samvittigheten, og fikk Prøysenprisen i 1976.

Stig Nilsson skriver nydelige viser helt selv, men mitt bidrag i denne omgang er en oversettelse av Don McLeans «Vincent». Det er hentet fra hans album «American Pie». Stig Nilssons oversettelse er å finne i «Blåkklokkeklang» (1978).

Pappa har nok drømt om å følge kunsten og musikken i større grad i livet sitt, og applauderte ivrig når jeg viste kunstneriske evner under oppveksten. Skuffende nok valgte jeg den trygge sti og ble en trasig akademiker, men han lever nok fremdeles med håp om at en av mine yngre søstre skal kaste seg ut i kunstnerlivværelsen med liv og lyst.

VINCENT

Stjerneklare natt.
Blått og grått fra en palett,
ser en sommer du har sett,
med strøk som kjenner mørket i min sjel.
Skygger kommer nær.
Rører varsomt blad og trær.
Fanger bris og frossent vær
på farget snø som land av lin har fått.

Nå har jeg forstått
hva du kjempet for å si.
Og hvor hard din riktighet fikk bli.
Ingen ville settes fri.
De lyttet ikke riktig,
ingen så.
De prøver kanskje nå.

Stjerneklare natt.
Blomsterflammers klare lys.
Fiolette skyers dis,
som gir refleks og østens blå mystikk.
Fargers liv og død.
Duggvåt eng med kornets glød.
Grove fjes i oppstilt nød,
blir evig der en kjærlig hånd har grått.

De elsket deg ikke.
Men fortsatt elsket du.
Og da håpet ditt ble tatt,
i den stjerneklare natt,
tok du ditt liv og dro din egen vei.
Jeg kunne sagt deg, Vincent:
Vi passet ikke sammen
med en vakker mann som deg.

Stjerneklare natt.
Portretter hang i tomme rom.
Hoder ingen visste om.
Med øyne fra et liv som husket alt.
Som om fremmede var der.
Slitte menn i slitte klær,
fikk sølvtorner med blodrødt skjær,
på urørt jomfrusnø, knust og forslått.

Nå har jeg forstått
hva du kjempet for å si.
Og hvor hard din riktighet fikk bli.
Ingen ville settes fri.
De lyttet ikke.
Ingen fikk det til.
Mon tro de aldri vil?

Stig Nilsson har gitt skriftlig tillatelse til at oversettelsen hans blir gjengitt i Utposten.

Jeg gir stafettspinnen videre til en smilende vakker og relativt fersk kollega – Kathy Møen, fastlege i Bergen sentrum.

Hilsen Heidi Grønseth